Alecu Băleanu.

Contrabandiştii din peşteră

Petrişor şi surioara sa Tina merseră într'o zi la marginea mării şi văzură că în apropiere era deschizătura unei peşteri. „Să intrăm şi să vedem cât de mare şi adâncă este peştera".

Aşa zise Petrişor, băiat curagios, iar surioara sa Tina, care, de asemenea, nu era fricoasă, consimţi îndată. Intrară, însă, după ce făcură câţiva paşi, în peşteră se făcu întunerec desăvârşit. „Bine că am în buzunar lampa electrică!" zise Petrişor. La lumina ei, cei doi copii putură să pătrundă mai adânc.

Merseră înlăuntru, tot mai înlăuntru, până ce ajunseră la un loc, unde, deodată, văzură strălucind o lumină puternică. La vederea acestei lumini, Tinei începu să-i cam bată inimioara şi să-i cam tremure picioruşele. Totuşi, neavând încotro, merse cu frăţiorul ei. Când ajunseră mai aproape de locul unde era lumină, văzură doi oameni, care, după îmbrăcăminte, nu arătau a fi oameni cinstiţi. „Sunt doi contrabandişti!" şopti Petrişor.

Parcă împinşi de cineva dela spate, Petrişor şi Tina, în loc să se întoarcă şi să fugă, se apropiară şi mai mult de cei doi contrabandişti. Aşa putură ei să vadă, că acei contrabandişti rostogoleau un butoiu, iar unul dintr'înşii avea în mână un pistol.

Dar când au fost aproape de tot, au înţeles ce rost are lumina şi despre ce este vorba. Contrabandiştii nu erau contrabandişti adevăraţi, ci artişti de cinematograf. In peşteră se lucra un film.

Directorul, care pregătea filmul, se apropie de Petrişor şi Tina, le vorbi frumos şi îi întrebă, dacă nu vor să ia şi ei parte la film. „Ajungeţi dintr'odată artişti cunoscuţi de toată lumea", le zise el zâmbind.

Petrişor şi Tina primiră cu plăcere să facă pe artiştii de cinematograf. Atunci, amândoi au fost îmbrăcaţi în altfel de costume şi li s'a arătat ce au de vorbit şi de făcut.

După o ceartă şi o luptă — de sigur, nici cearta, nici lupta nu erau adevărate — cu unul din contrabandişti, Petrişor şi Tina, ţipând şi făcând pe speriaţii, se prefăcură că o iau la fugă, vrând să scape. Era tot ce aveau de făcut.

Directorul şi fotograful le-au spus că jucaseră foarte bine rolul lor şi — ca răsplată — le-au dat câteva bilete de intrare la cinematograful din oraşul în care locuiau Petrişor şi Tina.

Cu ce bucurie văzură, după trecere de câtva timp, că într'o zi la cinematograful din oraşul lor se lipise un afiş cu titlul Contrabandiştii din peşteră. „Este filmul nostru!" strigară Petrişor şi Tina, bătând din palme.

In după amiaza acelei zile, merseră, însoţiţi de părinţii lor, la cinematograf şi se văzură pe ei înşişi în filmul în scena din peşteră.

A fost întâmplarea cea mai fericită din viaţa lor.

L. CRINTE

---

am lipsit, iar eu să rămân acasă".

Puse atunci ghetele pe pragul uşii şi zise:

„Ghete, ghetişoare
Alergaţi, alergaţi.
Eu nu vă spun unde
Voi să aflaţi".

Ghetele plecară şi se întoarseră singure. Tatăl, venind seara acasă, zâmbi mulţumit văzând pe zăpadă urma ghetelor lui Păvălucă. Lucrurile merseră aşa tot anul şi ghetele, puţin câte puţin, învăţară să meargă singure.

Intr'o zi, tatăl lui Păvălucă întrebă pe profesor şi află că ştrengarul nu mergea la şcoală. Atunci, ca să se ţină de promisiune, se duse şi-şi cumpără o vână de bou. Seara, când se întoarse acasă, îl întrebă de ce-l minţise, îşi suflecă mânecile şi liniştit îi zise: „Şi acum să ne răfuim".

Apoi scoase din haine vâna de bou. Păvălucă se gândi la fugă, dar n'a avut când, căci tatăl său avea mâini puternice, picioare lungi şi l-ar fi ajuns foarte repede.

Din fericire, Păvălucă avea ghetele fermecate în mână. Aruncă papucii din picioare şi voi să se încalţe cu ghetele, dar n'apucă să bage piciorul în prima gheată, că şi zise:

„Ghete, ghetişoare,
Alergaţi, alergaţi,
Eu nu vă spun unde,
Voi să aflaţi".

Şi ghetele o şi sbughiră din mâinile lui şi pe-aici le fu drumul. Strâns între genunchii tatălui său, Păvălucă primi nenumărate lovituri, — vă închipuiţi voi câte şi unde. Cei care l-au văzut după aceea pe sărmanul băiat, i-au plâns de milă, dar gândindu-se că fusese bătut pe drept, îi ziseră: „Lasă lenea şi fă-te băiat de treabă!"

Bătaia căpătată şi ruşinea scoaseră lenea din Păvălucă. Papucii nu-i mai păreau grei şi alerga cu ei în toate părţile.

Prelucrare din limba italiană
de ADELUŢA ONIŞORU

Cel mai frumos cadou de anul nou:

„Calendarul Universul Copiilor pe anul 1943"

şi celelalte cărţi de MOŞ NAE